

Falusi Márton

Papillon

Várok a versre,
mint törlendő csatlakozásra
egy reptéri üvegkalickában.
Szűzérmet rendeltem lecsós
burgonyatallérral,
már serceg, üvegesedik a hagyma
és akárhányadik sörhabban
ázó szemfehérjém.
Nem tudok főzni, még neked sem,
Szóke mama fennkölt csirkepörköltje
megcsappant, fogy a zsenge zöldbab,
ételhordónkból belémikrózott
műanyag molekulástól.
Közelebb vagy, mint egy boeing
fesztváolsága, hisz Kolozsvárig
föl sem emelkedne, de távolabb
a konyhafüggönyre transzírozott
papillon pöttöm cséphadarójánál.
Frankomán sznobéria csillapítja
nyeldeklő, keleti bélpoklunkat
a első *cluji café*-től a rózsadombi
Papillon harmadik csillagáig,
de még a saigoni postapalota is
az *Hotel de Villes* manzárdjaitól világosabb.
Itt ülök, a Maros Sörözőnek
keresztelt utolsó budai
kisvendéglőben, kockás abroszok
pálinkapecsétje hitelesíti
vízumomat a Magyar Pimodánra,
és Adyfalvából valósi, térdközépig
pöttyös, úri szoknyákat osztályozok.
Maros, Királyhágó, Nagyenyed:

FALUSI MÁRTON (1983) költő, a *Hitel* szépirodalmi szerkesztője. Legutóbbi kötete: *Virágvasárna-
pi zsákbanfutás* (2012).

sóhajtozik álmában Széll Kálmán,
a nagy revizionista,
drótkeréken betoijt ópapa
adomázik: „az öreg ugyanúgy
gyűlölte a németet és a szovjetet,
de a szovjetet kicsit jobban”.
Békebeli lugasban kebelezik be
kételyeinket a méhek, rovott múltú
éjjeli pillangó szédeleg, s betépnek
nyaktól lefelé béna emlékműveink,
maguk alá csinált allegóriák
a parkosított kutyafuttatókon.
Korán van, a tabáni padok
repedései közé szorult herointűk
sterilek, cseppjükben a védőoltás
jószándéka, s a bombázott újvidéki
tévészékház üres vasbetonvázán,
mint járókereten, körbebecsegnak
Kárpátokra felcsatolt frontok, ciklonok.
Szépirodalmi kalandozások
utaztattak engem körbe-körbe,
egy évig tanultál líceumi
diákként a Farkas utcában.
Együtt lépjük át alma matered
kapuját. „Békesség Istentől!” – köszönsz
barnított tablóitok kamasz baritonján,
lévén egyidős alumni Bolyai
Farkassal és Szabó Dezsővel,
pedig csak ketten rójuk vakációs
körfolyosóját a rögeszmének.
Ott határozta el, hogy építész leszel,
a hánytorgó történelmi hullámvasúttól
tériszonyosan tankönyvekbe skiccelsz,
mint Boulée, vagy háztömbbizalmik
ferdült szemtengelyén, a városképi
karos mérlegen adjusztárod Mátyás
és Avram Iancu kilengéseit.
Köpünk az érem mindkét oldalára:
„apád, anyád ide jöjjön!”, kettős
látású köztereinket botlatókő
és csatornafedél segíti át saját
árnyékán. Magyar fonémákba
betűz hajnalsugarunk a *Belvedere*-ről,

de hiszen ez fővilágosítói
csuklógyakorlat egy filmgyár csarnokában,
vakon, kézenfogva vezetsz végig
iskoládtól fölfelé, a Bethlen Kata
Kollégiumhoz, hol naplódodat indítod,
s fogságod Fekete Kolostora
felhőbe vont látogatóközpontunk.
Te és én: két hamisított nemzedék,
konfekciónk átsejlik a tudatlanság
fátylán, agyunk nyugati projektek
összeszerelő üzeme.
Különvonat fut be, a Szabadság
Expressz kikupált, poliglott emberfőkkel,
kik a Szoborpark Sztálin-csizmáját
próbálgatják, mert ráncain nem elvtársi
tarkómócsingszagot szimatolnak, hanem
márványból való Nagy Konstantin
műremekként megrogyó lábbelijét.
A főtér renovált lovasszobrához
fejkendős anyókák botorkálnak,
akár hatvanas évekbeli kópiákon –
szerelmünk addig kicsinyíthető
és nagyítható méretarányosan,
amíg fekete-fehér, hisz a színesfilm:
gerinc- és stílustörés.
Döntsünk, hogy klepafülünkre akasztott
bifokális, bibói lencséken keresztül
orrunk elé nézünk-e, vagy a tilalomfák
zöldhatárán túlit stíröljük, ahol
őrbódé és uniformis hóján
kezeletlen lappang a szapora pulzus.
Ám az óváros szíve tálcán kínál elénk
shaormát, pálinkát pukkadásig,
legtovább mégis egy zenés ír lokál
teraszáról kémleljük a korzózókat,
és hogy vetítógép miként sugározza
Robbie Williams szélesvásznú klipjét
dolby hanghatással Corvin Máttyás
szülőházának meszelt falára.